

zraněním není příčinné souvislosti. Průvodce nemůže a nemá arci zabráňovati nárazům, ale jest dle Šu 48 (8) žel. dopr. ř. povinen opatřovati zvířata za přepravy. V tom by bývala zahrnuta i povinnost, udržovati podlahu vozu v takovém stavu, by zvířata ve svých výkalech neklouzala. Pokud se žalobce odvolává povšechně na své dřívější vývody, musí se spokojiti s poukazem na správné a vystižné odůvodnění odvolacího soudu.

Čís. 5514.

Bylo-li v dražebních podmínkách dobrovolné dražby nemovitosti stanoveno, že vydražitel zaplatí ze svého jakékoliv veřejné dávky a poplatky, jest vydražitel povinen zaplatiti (nahraditi) i dávku z přírůstku hodnoty. Lhostejno, že vydražitel byl spoluvlastníkem vydražené nemovitosti.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1925, Rv I 1420/25.)

Žalovaní koupili v dobrovolné dražbě dům, jenž byl dosavad spoluvlastnictvím žalobců a žalovaných, na základě dražebních podmínek, jichž odstavec 11 stanovil: Vydražitel nese ze svého bez započtení na nejvyšší podání náklady spojené s vkladem práva vlastnického do knih, poplatek z převodu práva vlastnického s případnými přírážkami a vůbec jakékoliv veřejné dávky a poplatky. Žalobcům byla po té předepsána dávka z přírůstku hodnoty, již zaplatili, a domáhali se vzhledem k čl. 11 dražebních podmínek její náhrady na žalované. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby. Důvody: Soud první zjistil, že zástupce žalobců sepsal dražební podmínky, zástupce žalovaných s nimi souhlasil a že při jednání právních zástupců dávka z přírůstku hodnoty zvlášť jmenována nebyla. Z toho plyne, že strany dohodly se na dražebních podmínkách toho obsahu, jak přiloženy jsou spisům dražebním. Tyto v odstavci 11 mají ustanovení: Vydražitel nese ze svého bez započtení na nejvyšší podání náklady spojené s vkladem práva vlastnického do knih, poplatek z převodu práva vlastnického s případnými přírážkami a vůbec jakékoliv veřejné dávky a poplatky. Okresní soud povolil dražbu na podkladě těchto podmínek a proto práva a povinnosti vydražitele nutno posuzovati jedině dle těchto dražebních podmínek. Celý dům vydražili žalovaní a proto okresní soud usnesením z 23. března 1924 uložil žalovaným jako vydražitelům, že bez započtení do nejvyššího podání zapraví také poplatky z převodu práva vlastnického s případnými přírážkami a vůbec jakékoliv veřejné dávky a poplatky. Je zjištěno platebním rozkazem magistrátu hlavního města Prahy ze dne 24. dubna 1924, že dávka z přírůstku hodnoty nemovitosti předepsána byla žalobcům a že ji ti také zaplatili. Je tedy rozhodnouti otázku, zda žalobci mohou domáhati se náhrady tohoto peníze na žalované na základě dražebních podmínek, které jedině v tomto případě jsou směrodatny pro posouzení povinnosti žalovaných. Soud první míní, že nelze žalovaným uložit povinnost zaplatiti dávku z přírůstku hodnoty, poněvadž prý tu nebylo ujednání stran, že dávku

tu ponese nabyvatel, a odvolává se na § 13 zákona ze dne 27. dubna 1922, čís. 143 sb. z. a n. Dle tohoto zákonného ustanovení platí dávku z přírůstků hodnoty zcizitel, je-li však zcizená nemovitost ve spoluvlastnictví, všichni spoluvlastníci rukou nerozdílnou. V tomto případě nebyli zcizitelé pouze žalobci, nýbrž i žalovaní, neboť i tito žádali za prodej domu, koupili také celý dům v dražbě a byli by, kdyby jejich názor byl správným, povinni platiti jako zcizitelé společně se žalobci onu dávku rukou nerozdílnou. Na tom by nemohla ničeho změnit skutečnost, že byli spoluvlastníky poloviny domu. neboť nebylo vyloučeno, že dům vydražiti mohly osoby jiné a žalovaní proto, zúčastnivše se dražby, musí býti postaveni na roveň osobám takovým bez ohledu na jejich spoluvlastnictví. Dle dražebních podmínek byli žalovaní jako vydražitelé povinni bez započtení do nejvyššího podání zapraviti ze svého vůbec jakékoliv veřejné dávky a poplatky. Ustanovení to stalo se souhlasnou vůlí stran. Dávka z přírůstků hodnoty je dávkou veřejnou i poplatkem (dávkou) a musí proto žalovaní jako vydražitelé i tuto dávku zaplatiti, byť by i při stanovení dražebních podmínek se o tom nejednalo. Tomu není na závalu ustanovení §u 13 citovaného zákona, které má na mysli ručení za dávku jen oproti úřadu, ale nevylučuje, by strany se nedohodly jinak. Dohodly-li se, že vydražitel povinen jest nésti jakékoliv veřejné dávky, je povinen nésti i dávku z přírůstků hodnoty. N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Nejvyšší soud souhlasí s výkladem, kterého se dostalo v napadeném rozsudku §u 11 dražebních podmínek. Kdyby otázka, kdo má nésti jednotlivé veřejné dávky a poplatky, měla býti řešena podle příslušných zákonných ustanovení, nebylo by bývalo vůbec třeba, zmiňovati se o nich v dražebních podmínkách. Když se tak stalo a bylo v nich řečeno, že vydražitelé zaplatí ze svého j a k é k o l i v veřejné dávky a poplatky, nelze této podmínce rozuměti jinak, než že vydražitelé ponесou i ty veřejné dávky a poplatky, které by jinak musili nésti prodávající, tedy jmenovitě i dávku z přírůstků hodnoty, neboť i ta jest dávkou veřejnou. Že takovou byla také skutečná vůle žalobců, plyne ze zjištění prvního soudu, že první žalobce právě za účelem sepsání dražebních podmínek takovou vůli projevil. Zjištění to zůstalo v opravném řízení nedotčeno. Jaká byla skutečná vůle žalovaných, nemohlo býti ovšem zjištěno, svým podpisem dražebních podmínek přijali je však dříve ještě, než věděli, že sami dům vydraží, za své, proto jsou podle nich zavázáni, ať již byli na omylu o jich pravém významu, neboť zavinili si jej sami, nebo pokládali již tehdy podmínky za nejasné, ale přece je podepsali a na jich základě dům koupili (§§ 869 poslední věta, 915 druhá věta obč. zák.).

Čís. 5515.

Nárok na zvláštní odměnu podle druhého odstavce §u 17 adv. sazby nelze přiznati za zcela bezúčelná, byť i na naléhání strany učiněná podání, domáhající se co nejrychlejšího vyřízení věci.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1925, Rv I 1559/25.)